

HỒI THỨ HAI TRĂM MUỖI SÁU

LỆNH HỒ XUNG THIẾT KẾ CỰ ĐỊCH

Lệnh Hồ Xung bản tính thông tuệ phi thường mà chàng phải ngẫm nghĩ hàng giờ mới hiểu thấu được những chỗ tinh diệu của mỗi câu khẩu quyết về nội công này. ấy là chàng đã nhờ được Phương Chứng đại sư giải thích rất tường tận khiến chàng nhận thấy ngay chỗ kỳ diệu về môn võ học mà trước nay chàng chưa bước chân vào.

Chàng thở dài nói:

- Phương Chứng đại sư! Mấy năm nay văn bối lớn mật làm càn trên chốn giang hồ, thật tình chưa hiểu gì đến chỗ mình nông cạn, bây giờ nghĩ tới không khỏi xấu hổ vô cùng. Tuy mạng sống của văn bối chẳng còn được bao lâu để luyện thành môn nội công tinh diệu của Phong thái sư thúc tổ muốn truyền cho nhưng dường như cổ nhân đã có câu nói: "Buổi sớm được nghe đạo lý cao siêu rồi đến tối chết cũng đáng đời" gì đó, không hiểu có phải là trường hợp của văn bối chẳng?

Phương Chứng đáp:

- Câu đó là "Sớm coi đạo tối chết cũng không đáng tiếc".

Lệnh Hồ Xung nói:

- Phải rồi! Phải rồi! Văn bối đã nghe tiên sư nói câu này. Ngày nay lại nhờ đại sư chỉ điểm thật chẳng khác kẻ đui mù được mở mắt nhìn rõ cảnh vật. Dù văn bối không còn ngày giờ rèn luyện cũng lấy làm vui thú vô cùng!

Phương Chứng nói:

- Các môn phái phe chính giáo ta đều đã tụ tập ở khu phụ cận núi Hằng Sơn, chỉ còn chờ Triều Dương thần giáo đến tấn công là toàn thể mọi người sẽ ra sức bảo vệ cho quý phái được chu toàn, vị tất đã chịu thua họ? Lệnh Hồ chuồng môn hà tất phải buồn rầu chán nản. Môn nội công tâm pháp này không phải chỉ rèn luyện trong mấy năm mà thành tựu được đến nơi nhưng rèn luyện một ngày là lượm được kết quả một ngày, luyện một khắc là được kết quả trong một khắc. Lệnh Hồ chuồng môn nên nhân cơ hội mấy ngày vô sự mà rèn luyện đi! Tiện dịp lão tăng đến bảo sơn quấy nhiễu chúng ta cùng nhau nghiên cứu.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tấm thịnh tình của đại sư khiến văn bối cả kích không xiết.

Phương Chứng nói:

- Hiện giờ không chừng Xung Hư đạo trưởng cũng đến nơi rồi. Vậy chúng ta trở ra coi!

Lệnh Hồ Xung lật đật đứng dậy đáp:

- Té ra Xung Hư đạo trưởng cũng giá lâm. Văn bối thật là vô lễ.

Chàng liền cùng Phương Chứng đại sư trở ra nhà ngoài thì thấy trong Phật đường đã thắp đèn lửa sáng trưng.

Hai người vào nội thất nghiên cứu nội công vừa mất bốn giờ. Trời đã về đêm.

Trong Phật đường ba vị lão đạo đang ngồi trên bồ đoàn nói chuyện với bọn Phương Sinh đại sư. Một trong ba vị chính là Xung Hư đạo nhân vừa thấy Phương Chứng trở ra vội đứng lên thi lễ.

Lệnh Hồ Xung sụp lạy nói:

- Đội ơn đạo trưởng chẳng quản đường xa ngàn dặm tới đây viện trợ. Tệ phái từ trên xuống dưới không biết lấy gì báo đáp.

Xung Hư đạo nhân vội đỡ chàng dậy cười đáp:

- Lão đạo đến đây một lúc rồi, được biết phương trượng đại sư đi cùng Lệnh Hồ tiểu huynh đệ ở trong nội thất nghiên cứu môn nội công tinh diệu nên không dám kinh động. Tiểu huynh đệ ráng mà luyện lấy môn nội công này chờ Nhậm Ngã Hành đến đây để tỷ đấu với lão làm cho lão phải một phen khiếp đảm.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Môn nội công tâm pháp này tinh thâm vô cùng trong vòng mấy ngày vẫn bối không thể nào hiểu được. Văn bối nghe nói những vị tiền bối các phái Nga Mi, Côn Luân, Không Động cũng đều đến đây, tưởng văn bối nên đi thỉnh các vị lên núi để cùng nhau thương nghị, sắp đặt kế hoạch. Không hiểu ý kiến của các vị thế nào?

Xung Hư đáp:

- Bọn họ bí mật tới đây để phòng ngừa bọn thám tử dưới trướng của Nhậm ma lão đầu phát giác. Khi đó bọn lão đạo lên núi cũng đều hóa trang để tránh tai mắt của bọn họ nếu không thì làm gì đệ tử của quý phái lại không nhận ra để lên thông báo? Bây giờ số đông kéo lên núi thì e rằng cơ quan sẽ bị bại lộ.

Lệnh Hồ Xung liền nhớ tới lần đầu gặp Xung Hư đạo trưởng lão đã hóa trang làm một lão già cười lừa và có hai hán tử đi theo. Kỳ thực họ đều là những tay cao thủ phái Võ Đang mà khi ấy chàng không nhận ra được chút nào. Bây giờ chàng nhìn kỹ mới nhận thấy hai vị lão đạo ngồi bên là hai hán tử đã từng đi theo đạo nhân ngày trước và đã tỷ kiếm với chàng. Chàng liền khom lưng cười nói:

- Hai vị đạo trưởng cải trang rất tài tình, nếu Xung Hư đạo trưởng không nhắc nhở thì văn bối chẳng thể nhận ra được.

Hai lão đạo này ngày trước đã giả làm người thôn quê, một người gánh củi và một người gánh rau. Cả hai cùng ho sù sụ như mắc bệnh kinh niên mà hiện giờ cả hai đều tinh thần quắc thước. Chỉ có đôi mắt và cặp lông mày là phẳng phất như ngày trước.

Xung Hư đạo nhân trở vào đạo nhân ngày trước giả làm người đốn củi nói:

- Vị này là Thanh Hư sư đệ.

Đoạn lão trở vào đạo nhân ngày trước trá hình làm người bán rau giới thiệu:

- Vị này là sư đệ của lão đạo, đạo hiệu là Thành Cao.

Bốn người nhìn nhau cả cười.

Thanh Hư và Thành Cao đều cất tiếng ca ngợi:

- Kiếm thuật của Lệnh Hồ chưởng môn thật là cao minh.

Xung Hư nói:

- Hai vị sư đệ và sư đệ đệ của lão đạo kiếm thuật không lấy gì làm tinh thâm cho lắm nhưng hồi còn nhỏ tuổi đã ở bên Tây Vực mười mấy năm và mỗi vị học được một kỹ thuật đặc biệt. Một vị chuyên về bố trí các cơ quan. Còn một vị thiện nghề chế thuốc nổ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đó là những bản lãnh hiếm có ở đời.

Xung Hư đạo nhân nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ! Lão đạo đưa hai vị này tới đây là đã có dụng ý mong rằng họ sẽ giúp chúng ta làm được một việc lớn.

Lệnh Hồ Xung không hiểu liền nói:

- Hai vị này làm nên đại sự gì?

Xung Hư đáp:

- Lão đạo mạo muội có đem theo một đồ vật đến Bảo Sơn để Lệnh Hồ huynh đệ coi chơi.

Xung Hư là người vui tính xuề xòa không chịu câu nệ như Phương Chứng đại sư. Lão kêu Lệnh Hồ Xung bằng Lệnh Hồ huynh đệ, còn Phương Chứng đại sư gọi chàng là Lệnh Hồ chưởng môn ra điều trịnh trọng.

Lệnh Hồ Xung rất đổi hồ nghi, chàng lăm lăm nhìn xem lão lấy trong bọc ra đồ vật gì.

Xung Hư hiểu ý cười nói:

- Cái này lớn lắm đút vào bọc làm sao được?

Rồi lão bảo Thanh Hư đạo nhân:

- Thanh Hư sư đệ! Sư đệ bảo họ đem vào đây!

Thanh Hư vâng lời đi ngay. Lát sau đạo nhân dẫn bốn hán tử ăn mặc theo kiểu nông dân. Cả bốn người đều đi chân không và trên vai quấy một gánh rau.

Thanh Hư giục bốn người:

- Các vị làm lễ tham kiến Lệnh Hồ chưởng môn và phương trượng chùa Thiếu Lâm đi!

Bốn hán tử đều khom lưng thi lễ.

Lệnh Hồ Xung đoán biết bọn này cũng là nhân vật địa vị khá cao trong phái Võ Đang chàng liền kính cẩn đáp lễ.

Thanh Hư lại giục:

- Lấy ra và lắp vào đi!

Bốn hán tử liền nhắc những mớ rau cải phủ bên trên ra. Phía dưới là mấy cái bọc.

Lúc họ mở bọc ra thấy rất nhiều khúc gỗ, đinh ốc, thiết khí và những mảnh dùng làm cạm bẫy. Bốn hán tử hành động rất mau lẹ. Họ lắp những mảnh rời vào thành một cỗ ghế thái sư.

Lệnh Hồ Xung càng lấy làm kỳ tự hỏi:

- Cỗ ghế thái sư này đặt rất nhiều cơ quan phát động, không hiểu có tác dụng gì? Chẳng lẽ đây là một dụng cụ để rèn luyện nội công?

Bốn người lắp đặt ghế xong lại mở hai bọc khác lấy vải bọc và đệm đặt lên cỗ ghế thái sư. Trong tĩnh thất bỗng hào quang lóe mắt. Vì cỗ ghế này bọc bằng gấm đoạn thêu chín con rồng bằng chỉ kim tuyến. Hình chín con rồng từ trong biển cả bay vọt lên nâng lấy mặt trời. Bên trái thêu tám chữ "Trung hưng thánh giáo, ơn khắp lê dân". Mé bên phải thêu tám chữ: "Muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ". Chín con rồng vàng nhe nanh múa vuốt trông như rồng thật, còn mười sáu chữ thêu bằng chỉ bạc coi rất đẹp mắt. Mười sáu chữ này đều viết chung quang một vòng tròn đính những hạt minh châu, bảo thạch cùng ngọc bích.

Tòa am đường này trước nay giữ vẻ thanh u nhã nhặn bây giờ đột nhiên châu ngọc sáng ngời coi càng lạ mắt.

Lệnh Hồ Xung vỗ tay reo. Chàng nghĩ tới Xung Hư đạo nhân vừa nói là Thanh Hư đã ở bên Tây Vực học được cách chế tạo cơ quan rất giỏi liền nói:

- Nhậm giáo chủ mà ngó thấy cỗ ghế quý báu này tất phải ngồi vào rồi cơ quan trong ghế phát động là lão phải mất mạng, có đúng thế không?

Xung Hư hạ thấp giọng xuống đáp:

- Nhậm Ngã Hành ứng biến cực kỳ thần tốc. Trong ghế tuy đặt cơ quan nhưng hần phát giác có điều không ổn vẫn nhảy ra kịp thì hại hần thế nào được? Dưới chân cỗ ghế này còn đặt thuốc dẫn thông ra một ống thuốc nổ.

Lão vừa nói câu này Lệnh Hồ Xung cùng chư tăng chùa Thiếu Lâm đều sắc mặt tái mét.

Phương Chứng niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật!

Xung Hư lại nói:

- Chỗ tuyệt diệu ở cơ quan là có người ngồi vào rồi vẫn không sao cả. Ai ngồi đến cháy tàn nén hương thuốc nổ mới bắt đầu phát động. Nhậm Ngã Hành là người đa nghi, đầu óc lại rất tinh tế. Đột nhiên hần thấy trên ngọn Kiến Tịch có cỗ ghế này nhất định không chịu ngồi ngay mà còn cho một tên thủ hạ ngồi lên trước để thử xem thế nào. Đây là một cỗ ghế thêu rồng vờn mặt trời lại thêu những chữ "muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ" gì gì thì bất cứ là ai trong Ma giáo ngoại trừ Nhậm Ngã Hành cũng chẳng dám ngồi lâu. Khi Nhậm Ngã Hành ngồi vào rồi thì nhất định không muốn đứng lên.

Lệnh Hồ Xung nói

- Đạo trưởng thiết kế thật chu đáo.

Xung Hư nói:

- Thanh Hư sư đệ lại còn bố trí khác nữa là nếu Nhậm Ngã Hành không chịu ngồi ghế tất lão sai người mở vải bọc cùng lật đệm lên xem để coi bên trong có gì không. Hễ có người đụng vào cơ quan lập tức phát động. Chuyến này Thành Cao sư đệ đem tới bảo sơn hai vạn cân thuốc nổ, lão đạo e rằng nó phá hoại hết cả phong cảnh linh thiêng của bảo sơn nữa.

Lệnh Hồ Xung trong lòng hồi hộp nghĩ thầm:

- Hai vạn cân thuốc nổ mà có hỏa được dẫn tới làm nổ tung thì ngọc đá đều ra tro hết. Nhậm giáo chủ cố nhiên bị tan tành, Doanh Doanh và Hường đại ca cũng không thoát nạn mới thật đau lòng.

Xung Hư thấy nét mặt chàng lộ vẻ khác thường liền nói:

- Ma giáo đã rêu rao tận diệt quý phái, cả con gà con chó cũng không bỏ sót. Phái Hằng Sơn bị tiêu diệt rồi tất đến các phái Thiếu Lâm, Võ Đang phải sinh linh đồ thám. Khi ấy mỗi đại họa không còn cách nào vãn hồi được....

Đạo trưởng buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Chúng ta thi hành độc kế này để đối phó với Nhậm Ngã Hành kẻ ra cũng nham hiểm thái quá nhưng so với lũ ma đầu dụng tâm tiêu diệt các chính phái cũng chưa tàn nhẫn bằng. Vả không dùng độc kế này thì làm sao vãn hồi được tính mạng cho hàng ngàn hàng vạn bạn hữu võ lâm. Đây là một việc bất đắc dĩ mà vẫn phải làm.

Phương Chứng đại sư chấp tay nói:

- A Di Đà Phật! Đức Phật từ bi muốn cứu độ chúng sinh mà phải trừ diệt tà ma vậy nay ta giết chết một tên thất phu mà cứu sống muôn ngàn người, đúng là hành động đại từ bi.

Nhà sư nói mấy câu này sắc mặt rất nghiêm trang, bao nhiêu tăng sĩ và đạo sĩ đều đứng dậy chấp tay để trước ngực, cặp lông mày rũ thấp đồng thanh nói:

- Lời phương trượng đại sư rất hợp lý.

Lệnh Hồ Xung cũng biết là nhà sư nói đúng. Triệu Dương thần giáo muốn đến Hằng Sơn giết cho kỳ hết, không để sót một mống thì các phái chính giáo lo mưu đặt chất nổ trừ diệt họ là một việc thiên kinh địa nghĩa, chẳng còn ai bài bác được. Có điều phải giết Nhậm Ngã Hành là một điều mà chàng không muốn. Đối với Hường Vấn Thiên, chàng đã kết nghĩa chi lan mong mình được chết trước y còn đối với Doanh Doanh là người ý trung nhân sống chết có nhau chàng không quan tâm đến nữa.

Lệnh Hồ Xung thấy bao nhiêu con mắt đổ dồn vào nhìn chàng liền trầm ngâm một chút rồi nói:

- Sự việc đã xảy ra thế này, Triệu Dương thần giáo bức bách chúng ta vào bước đường cùng tưởng kế hoạch của Xung Hư đạo trưởng là một biện pháp phải giết ít người nhất.

Xung Hư nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ nói phải đó! Điều sở nguyện chúng ta là làm thế nào để giết người càng ít càng hay.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Văn bối nhỏ tuổi, kiến thức nông cạn. Công việc trên núi Hằng Sơn bữa nay xin Phương Chứng đại sư và Xung Hư đạo trưởng chủ trương đại cuộc cho! Văn bối xin dẫn dắt đệ tử bản phái y kế tuân hành.

Xung Hư nói:

- Bản đạo không dám thế. Lệnh Hồ huynh đệ là chủ nhân ở núi Hằng Sơn. Phương trưởng sư huynh cùng bản đạo là khách khi nào dám đoạt chủ vị?

Phương Chứng nói:

- Lệnh Hồ chương môn đã có lòng thành thực, đạo huynh bất tất phải chối từ? Công việc bây giờ là do ba người chúng ta đứng đầu nhưng đạo huynh đứng ra phát lệnh mới mong thành công được.

Xung Hư đạo nhân lại khiêm nhượng mấy câu rồi chịu lời. Lão nói:

- Trên các nẻo đường thông lên núi Hằng Sơn chúng ta đều bố trí lực lượng mai phục rất hùng hậu. Ngày nào bọn Ma giáo lên núi tấn công tất có tin báo trước. Hôm trước Lệnh Hồ huynh đệ thống lĩnh quân hùng lên đánh chùa Thiếu Lâm bọn ta do Tả Lãnh Thiên đặt bày kế hoạch, hắn đã đưa ra kế "không thành"...

Lệnh Hồ Xung ngắt lời:

- Văn bối gây ra vụ lộn xộn ngày đó đến nay vẫn còn sợ hãi.

Xung Hư cười nói:

- Không ngờ địch thủ hôm qua bữa nay trở thành bạn hữu. Chúng ta lại bày kế không thành tất chẳng ăn thua vì Nhậm Ngã Hành là kẻ đa nghi. Theo ý kiến nông cạn của bản đạo thì toàn thể phái Hằng Sơn cứ ở lại trên núi chiến đấu. Hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang cũng lựa chọn mấy chục tay cao thủ ứng chiến. Bọn Ma giáo đến tấn công mà Thiếu Lâm cùng Võ Đang không có người đến viện trợ là trái lẽ thường, Nhậm Ngã Hành nhất định đoán ra được có sự giả trá bên trong.

Phương Chứng và Lệnh Hồ Xung đồng thanh:

- Đúng thế!

Xung Hư lại nói:

Còn ngoài ra các phái Nga Mi, Côn Luân, Không Động bất tất phải lộ diện, cứ ẩn nấp ở trong các sơn động. Khi Ma giáo tấn công chỉ người ba phái Hằng Sơn, Thiếu Lâm, Võ Đang là ra mặt kháng cự và cần chiến đấu một cách thật sự. Bọn ta phải lựa chọn toàn cao thủ bậc nhất để giết đối phương càng nhiều càng hay và cố tránh sự tổn thất cho bên mình.

Phương Chứng thở dài nói:

- Triều Dương rất đông cao thủ mà chuyến này đến đây lại chuẩn bị kỹ càng. Cuộc chiến này chắc hai bên tổn hại nhiều người.

Xung Hư nói:

- Chúng ta tìm một nơi vách núi dựng đứng buộc sẵn nhiều dây sắt dài, khi nào thấy mình không địch nổi thì níu giây chuồn xuống hang sâu khiến địch nhân khó bề

truy kích. Nhậm Ngã Hành toàn thắng rồi lại ngó thấy cỗ ghế quý báu này tất hẳn nhơn nhơn đắc ý ngồi vào đó là bị thuốc nổ phát động. Dù hẳn có bản lãnh nghiêng trời hay chấp cánh cũng chẳng thể bay đường nào cho thoát. Tiếp theo tám nẻo đường lên núi có 32 chỗ đặt địa lôi đồng thời nổ tung thì giáo chúng Triều Dương giáo chẳng còn cách nào xuống núi được.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Những 32 chỗ đặt địa lôi kia ư?

Xung Hư đáp:

- Đúng thế! Ngày mai Thành Cao sư diệt dạy sớm tìm trong tám nẻo đường lên núi, mỗi nẻo bốn chỗ hiểm yếu để đặt địa lôi. Một khi địa lôi phát nổ là đường xuống núi bị gián đoạn. Bọn Ma giáo lên núi một vạn người sẽ chết đói cả một vạn, hai vạn người cũng chết cả hai vạn. Thế là chúng ta cũng dùng kế hoạch của Tả Lãnh Thiền bịt đường tháo lui nhưng lần này ta không để bọn họ theo đường địa đạo mà thoát thân được.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lần trước văn bối ở chùa Thiếu Lâm mà trốn thoát được thật là một điều may mắn bất ngờ.

Chàng chợt nhớ ra điều gì bất giác ô lên một tiếng.

Xung Hư hỏi:

- Lệnh Hồ huynh đệ coi cách xếp đặt như vậy có chỗ nào không ổn chăng?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Văn bối nghĩ rằng khi Nhậm giáo chủ lên núi Hằng Sơn ngó thấy chiếc ghế quý báu này dĩ nhiên trong lòng vui sướng nhưng cũng có thể lão lấy làm kỳ ở chỗ tại sao tề phái lại chế ra bộ ghế đặc biệt và thêu tám chữ "muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ" làm chi? Văn bối e rằng giáo chủ không hiểu rõ chưa chắc đã chịu ngồi vào để mắc bẫy.

Xung Hư đáp:

- Lão đạo cũng đã nghĩ tới điểm này. Thực ra Nhậm lão ma đâu chịu ngồi vào ghế hay không chưa phải là điều quan hệ. Chúng ta đã ngấm ngấm đặt thuốc dẫn ra ngoài vẫn có thể phát động cho nổ tung. Mấu chốt vụ này là chỗ lão đang nhơn nhơn đắc ý nhìn tám chữ "muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ" thì đột nhiên tai vạ xảy đến tức là được việc cho võ lâm rồi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lời đạo trưởng rất có lý.

Thành Cao đạo nhân xen vào:

- Thưa sư thúc! Đệ tử còn có một ý kiến nữa, liệu thi hành được chăng?

Xung Hư cười đáp:

- Sư diệt cứ nói ra để phương trượng đại sư cùng Lệnh Hồ chương môn chỉ điểm cho!

Thành Cao nói:

- Đệ tử nghe nói Lệnh Hồ chương môn đã có hôn ước với Nhậm đại tiểu thư chỉ vì chính tà khác nẻo mà sinh cản trở. Nếu Lệnh Hồ chương môn phải hai vị đệ tử đến ra mắt Nhậm giáo chủ nói là vì lòng tôn trọng đối với Nhậm đại tiểu thư đã tìm thợ khéo đặc biệt chế ra bộ ghế tân kỳ để chờ Nhậm giáo chủ đến ngồi. Mong rằng hai bên bãi chiến, điều đình hòa giải như vậy thì khi Nhậm giáo chủ tới đây bất luận có ưng chịu điều đình hay không nhưng trông thấy ghế cũng không nghi ngờ gì nữa.

Xung Hư vỗ tay cười nói:

- Kế ấy rất diệu! Một là...

Lệnh Hồ Xung lắc đầu ngắt lời:

- Không được!

Xung Hư sững sốt hỏi ngay:

- Lệnh Hồ huynh đệ có cao kiến gì?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Nhậm giáo chủ muốn giết toàn thể phái Hằng Sơn thì chúng ta dùng trí hay dùng lực để chống chọi cũng được. Giáo chủ đến để giết người, chúng ta đặt thuốc nổ hại lão cũng là hợp lý nhưng vẫn bối quyết không nói dối để lừa gạt họ.

Chàng nói mấy câu này bằng một giọng rất kiên quyết nhất định không canh cải.

Xung Hư nói:

- Hay lắm! Lệnh Hồ huynh đệ là người quang minh lỗi lạc khiến ai nấy đều khâm phục vậy chúng ta cứ thế mà làm. Nhậm lão ma đầu sinh nghi cũng vậy mà chẳng sinh nghi cũng thế. Điều cốt yếu là lão lên Hằng Sơn hại người thì lão phải chịu tai họa.

Thế rồi mọi người bàn về các chi tiết kháng địch thế nào yểm hộ ra sao, rút lui vào đâu, cả những việc đặt địa lôi, dẫn chất nổ nhất nhất đều có kế hoạch chu đáo.

Xung Hư là người rất cẩn thận. Lão sợ lúc lâm địch người lãnh trách nhiệm phát động chất nổ giữa chừng bị hại nên đặt cả người phụ tá để thi hành trách nhiệm nếu trường hợp bất trắc xảy ra.

Tối hôm ấy Phương Chứng, Xung Hư cùng mọi người ngủ trên ngọn Kiến Tính. Sáng sớm hôm sau dẫn mọi người đi coi địa hình các nơi.

Thanh Hư và Thành Cao phụ trách về việc đặt địa lôi và dẫn thuốc nổ cùng bố trí trạm ngầm để canh gác.

Xung Hư và Lệnh Hồ Xung lựa chọn bốn chỗ tuyệt hiểm để phòng tháo lui. Phương Chứng, Xung Hư, Lệnh Hồ Xung và Phương Sinh chia nhau phòng thủ bốn nơi không để địch nhân tiến gần vào. Những vị này lại chờ bao nhiêu người cự địch khi rút lui xuống hang sâu hết rồi mới xuống sau cùng và chặt đứt dây sắt để bên địch không truy kích được.

Chiều hôm ấy lại có mấy chục người phái Võ Đang giả làm thương nông, tiều phu hoặc khách hái thuốc lục tục lên núi.

Thanh Hư và Thành Cao đặt địa lôi cùng thuốc nổ rồi lại phái những nữ đệ tử phái Hằng Sơn canh giữ các nẻo đường không cho người ngoài lên núi để phòng ngừa bọn thám tử Triều Dương giáo lẻn vào do thám cơ mật.

Công cuộc bố trí vất vả suốt ba ngày mới xong đâu vào đấy chỉ còn chờ bọn Triều Dương giáo tới nơi.

Thì giờ thấm thoát đã hết gần một tháng ai cũng cho là Nhậm Ngã Hành nói sao làm vậy nhất định không sai hẹn. Mấy ngày liền bọn Xung Hư, Thanh Hư, Thành Cao rất là bận rộn nhưng Lệnh Hồ Xung lại rất thanh nhàn. Hàng ngày chàng mặc niệm những nội công khẩu quyết do Phương Chứng truyền thụ và luyện tập đúng phép. Chỗ nào không hiểu khẩu quyết chàng lại thỉnh giáo Phương Chứng.

Một hôm về buổi chiều, bọn Nghi Hòa, Nghi Thanh, Nghi Lâm, Trịnh Ngạc, Tần Quyên và các nữ đệ tử phái Hằng Sơn vào kiếm sảnh để rèn luyện kiếm pháp. Lệnh Hồ Xung đứng bên chỉ điểm. Chàng thấy Tần Quyên tuy còn nhỏ tuổi mà lại rất mau hiểu những yếu điểm và kiếm thuật, cất tiếng khen:

- Tần sư muội thật là thông minh! Chiều này y đã lãnh hội được yếu quyết nhưng...

Chàng nói chưa hết câu thì đột nhiên một cơn đau kịch liệt từ huyệt Đan Điền nổi lên. Lập tức chàng thấy trời đất quay cuồng té lăn xuống đất.

Quần đệ tử hốt hoảng chạy lại nâng đỡ đồng thanh hỏi:

- Chương môn sư huynh làm sao vậy?

Lệnh Hồ Xung biết ngay là bị những luồng chân khí dị chủng trong mình lại phát tác, khốn nỗi không nói ra được.

Bọn đệ tử còn đang nhốn nháo bỗng nghe tiếng vỗ cánh phành phạch vang lên. Hai con bồ câu trắng bay thẳng vào sảnh đường. Quần đệ tử thấy vậy đều bật tiếng la:

- Trời ơi!